

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

B. H.

státní příslušnost Uzbekistán
trvale bytem U.

zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019 č.j. CPR-19164-7/ČJ-2018-930310-V237

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 5. 2018 č.j. KRPA-133624-20/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), v délce 2 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci. Uložené opatření je nepřiměřené a i délka uloženého opatření byla vyměřena neadekvátně okolnostem případu. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že na území ČR pobýval nelegálně pouze několik dní a že se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně. Správní orgán měl možnost přistoupit i k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR. Žalobce rovněž uvedl, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyla dostatečně posouzena otázka možnosti vycestování. Žalobce je občanem Uzbekistánu a domnívá se, že dosud nedošlo v jeho domovské vlasti k tak zásadním změnám, které by odůvodňovaly změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost závazných stanovisek. Dle jeho názoru je závazné stanovisko založeno na dokumentu vydaném Ministerstvem vnitra. Je tedy vydáno a potvrzeno vlastní stanovisko tohoto orgánu. Za této situace je žalobce nepovažuje za dostatečně objektivní. Podle názoru žalobce je rovněž lhůta stanovená pro opuštění území nepřiměřeně krátká. V poskytnuté dvacetidenní lhůtě (žalobce měl patrně na mysli dobu k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, pozn. Městského soudu v Praze) dle jeho názoru není možné realizovat tento úkon. Vyhoštění uložené v délce dvou let není rovněž dostatečně a přezkoumatelně odůvodněno. Doba vyhoštění je dle názoru žalobce nepřiměřená délce nelegálního pobytu. Žalobce z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí s tím, že námitky uvedené v žalobě jsou obdobné jako námitky v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ve správním spise se nacházejí především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 4. 2018 č.j. KRPA-133624-1/ČJ-2018-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 10. 4. 2018 č.j. KRPA-133624-11/ČJ-2018-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výslechu účastníka správního řízení ze dne 10. 4. 2018 č.j. KRPA-133624-13/ČJ-2018-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 4. 2018 č. ZS41251, informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 5. 2018 č.j. KRPA-133624-20/ČJ-2018-000022, odvolání žalobce ze dne 30. 5. 2018 a doplnění odvolání ze dne 11. 6. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 26. 3. 2019 č.j. MV-15432-2/OAM-2019, informace OAMP ze dne 11. 2. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019 č.j. CPR-19164-7/ČJ-2018-930310-V237.
5. Dne 20. 6. 2019 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, na němž žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný, ač řádně předvolán, se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 4. 2018 se žalobce se svým advokátem dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně k vyřešení svého pobytu. Předložil cestovní doklad Uzbekistánu č. x. Provedenou podrobnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR a kontrolou cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobce má v cestovním pasu vylepeno lotyšské vízum typu „C 01“ na 17 dnů platné od 20. 3. 2018 do 20. 4. 2018 se vstupem dne 21. 3. 2018. Na základě zjištěné skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza ode dne 7. 4. 2018, byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 10. 4. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výsledku účastníka správního řízení dne 10. 4. 2018 před správním orgánem prvního stupně odmítl vypovídat. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 4. 2018 č. ZS41251 vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 5. 2018 č.j. KRPA-133624-20/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo dále vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. V rámci odvolacího řízení ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 26. 3. 2019 č.j. MV-15432-2/OAM-2019, kterým potvrdil závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra č. ZS41251 ze dne 11. 4. 2018 a konstatoval, že vycestování žalobce je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019 č.j. CPR-19164-7/ČJ-2018-930310-V237 žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost*

rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

12. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
13. Městský soud v Praze hodnotil námitku žalobce, podle níž bylo porušeno ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
14. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
15. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č.j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 11/2011 Sb. NSS).
16. Městský soud v Praze v posuzované věci shledal, že správní orgány uvedené povinnosti splnily a zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (např. skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně „pouze“ několik dnů a že se jedná o žalobcovo první porušení pobytového režimu, srov. např. s. 6-7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Správní orgány se předně zabývaly otázkou, zda v daném případě byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, stejně jako důvody, pro které by nemohl být žalobce vyhoštěn (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců).
17. Přestože se žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil dobrovolně, při svém výsledku účastníka správního řízení dne 10. 4. 2018 na otázky správního orgánu odmítl odpovídat, včetně otázek týkajících se rodinného a soukromého života. Právní zástupce

žalobce sice přislíbil, že se k otázkám uvedeným v protokolu vyjádří do 10 dnů písemně, avšak neučinil tak. Žalobce pak ani ve svém doplnění odvolání ze dne 11. 6. 2018 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenamítl žádnou konkrétní okolnost, z níž by bylo možno dovodit, že jeho správním vyhoštěním dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány se dostatečně zabývaly přiměřeností formy zvoleného opatření i délkou uloženého správního vyhoštění.

18. Soud se nedomnívá, že by správní orgán náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Žalobce sám nepopřel, že na území poté, co mu skončila platnost víza, pobýval bez oprávnění k pobytu.
19. Zdejší soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů se uvedenou otázkou zabývaly dostatečně a přezkoumatelným způsobem; jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Žalobní námitka není pro uvedené důvodná.
20. Zdejší soud se dále zabýval námitkou, podle níž správní orgány dostatečně neposoudily možnost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Ani tuto námitku neshledal důvodnou.
21. Správní orgány v daném případě dostály své povinnosti. Jak je již shora uvedeno, zabývaly se dostatečně otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce z hlediska kritérií požadovaných ustálenou judikaturou (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017 č.j. 5 Azs 261/2016-38). Hodnotily přitom jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu žalobce na území České republiky, tak i dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů. Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy žalobce s protichůdným veřejným zájmem. Městský soud v Praze ve shodě s nimi uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tento zásah je však vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený. Přestože doba žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky byla jen relativně krátká (čtyři dny), soud upozorňuje, že vzhledem k celkové délce, po kterou byl žalobce oprávněn pobývat na území schengenského prostoru na základě krátkodobého víza (17 dnů), jakož i vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního ani soudního řízení netvrdil ani neosvědčil existenci rodinných či soukromých vazeb na území České republiky, je zřejmé, že veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky pohybovali pouze cizinci s příslušným pobytovým oprávněním, převážil nad blíže nespecifikovaným zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Stejně tak z uvedených důvodů soud neshledal přijatou formu opatření (uložení správního vyhoštění) nepřiměřenou. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění, pročež správní orgány nepochybily uložením správního vyhoštění žalobci.

22. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).
23. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky [srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 2 let tak není nikterak excesivní (dosahuje dvou třetin maximální zákonem stanovené doby). Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území České republiky v řádu několika málo dní. Soud podotýká, že i neoprávněný pobyt v řádu několika málo dnů je nezanedbatelná doba vzhledem ke skutečnosti, že schengenské vízum bylo žalobci vydáno pouze na dobu 17 dnů. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (v odkazovaném případě disponoval cizinec, rovněž Uzbek, 14denním schengenským vízem). Při rozhodování o délce doby, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, pak správní orgán prvního stupně (viz např. s. 7 jeho rozhodnutí) vzal v potaz rovněž skutečnost, že po celou dobu probíhajícího správního řízení žalobce se správním orgánem nespolupracoval; dostavil se sice sám z vlastní vůle, ale i přesto odmítl uvést jakékoliv informace o svém pobytu a důvodech, proč přicestoval na území České republiky; toto jednání žalobce správní orgán označil jako vědomé, účelové a úmyslné zneužití uloženého víza a uzavřel, že doba správního vyhoštění na dva roky je adekvátní s ohledem na závažnost jednání, kterého se žalobce neoprávněným pobytem na území České republiky dopustil, a jak dále k tomuto problému přistupuje. Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce dvou let nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Soudu je pak z vlastní činnosti známo, že správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je cizincům nezřídka ukládáno i v délce dvou let (srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42 a ze dne 6. 12. 2017 č.j. 9 Azs 391/2017-57). I kdyby teoreticky v některém (třeba i podobném) jednotlivém případě došlo k uložení kratší doby trvání zákazu pobytu na území členských států Evropské unie, jak bez bližší konkretizace naznačoval žalobce, pak dle závěru soudu takové jednotlivé rozhodnutí bez dalšího nezaloží ustálenou správní praxi, a tedy nelze

hovořit o porušení zásady legitimního očekávání. Jak přitom plyne z konstantní judikatury, správní praxí je „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS).

24. Za důvodné nepovažuje soud ani námitky žalobce týkající se možnosti jeho vycestování z území České republiky. Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy žalobce nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nehraje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 4 Azs 242/2018-37). Žalobce své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložil. Z uvedených důvodů nic nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci. Nadto soud doplňuje, že při zpracování závazných stanovisek příslušné orgány vycházely nejen ze zprávy OAMP, jak namítal žalobce, nýbrž i z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č.j. 119896/2017-LPTP.
25. Pokud jde o délku doby, která byla žalobci stanovena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že zvolená délka deseti dnů (přičemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti; jedná se pak o dobu delší, než činí minimální zákonem stanovená sedmidenní doba. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu blíže nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat v desetidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobce navíc měl a mohl již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho lotyšského víza činila toliko 17 dnů) a není zřejmé, proč by měl žalobce uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinil, jde to pouze k jeho tíži.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně